

ת"פ 15978/12 - מדינת ישראל נגד פנחים פט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-12-1978 מדינת ישראל נ' פט (עוצר)
לפני כבוד השופטת תרצה שחם קין

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז בר טוב
המאשימה

נגד
פנחים פט (עוצר)
ע"י ב"כ עוז פולינה סורין
הנאשמים

הכרעת דין

החליטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה ואיומים. בכתב האישום נתען כי "ביום 15.8.2010 או בסמוך לכך, במכון הדורות בדרך בן צבי בתל אביב, חסם הנאשם עם משאיתו את נתיב היציאה מהמכון ויצא מן המשאית. מר אליו גראנדשטיין שניסה לצאת עם רכבו מהמכון פנה לבוחר שישב על גג משאית הנאשם ובקש שיוציא את המשאית. בתגובה הבוחר ענה לאליו בחוצפה וקיליל אותו. אליו אמר שם לא יוציא את המשאית יצלצל למשטרת ובינתיים צילם את המשאית בטלפון האישית שלו. או אז הגיע הנאשם בצעקות ובקלות, ניסה לקחת אליו את הטלפון מהיד, ואימץ עליו شيئا בזו ושיקח לו את הטלפון ושיבורו אותו, בעוד הבוחר שם יד על פניו של אליו ואימץ שיקח ממנו את הטלפון. לאחר מכן נצמד הנאשם אליו ואימץ עליו שיבורו לו את העצמות, כל זאת בכונה להפחידו או להקניטו. אליו הזעיק משטרת ולפניהם הגיעו השוטרים התנייעו הנאשם את המשאית וברוח מהmekom. במעשהיו תקף הנאשם את אליו שלא כדין".

מסכת הראיות

2. המתלוון העיד ומספר כי ביום המקרה, נסע בשעת בוקר מוקדם למקום הרישוי דרום ביפו, כדי להعبر את הרכב שלו במו מבחן רישי. לדבריו קבועה הייתה לו באותו יום פגישה בשעה 11:00 בשדה התעופה הרצליה עם טיסים, אותן יציג בבע"צ. המתלוון סיפר כי הגיע למקום הדרומ, סיים את תהליך הבדיקה לקרה השעה 10:00
עמוד 1

ועמד בעמדה האחורה, שם אמר לו הבוחן להchnerות את הרכב ולגשת למשרד כדי לחת את המסמכים לאחר שעבר את המבחן. העד המשיך ומספר שלא יכול היה לצאת כי הרכב שלפניו לא יצא. כשיצא מרכבו התברר לו שבניצב לרכב הראשון, עמדה משאית גדולה עליה היה כתוב "פיני הובלות", מספירה 15-510-38, ללא נהג. העד מסר כי צילם את המשאית במקום. (**ת/1**). וכן את הנהג שישב במשאית, לאחר שהגיע מאוחר יותר. (**ת/א**). לשאלת בית המשפט, השיב המתלוון כי לא היה נהג ברכב, כפי שניתן לראות בת/1 עוד אמר כי על גג תא הנהג שכב דקה קודם לצילום, בחור צנום, שאט זהותו אינו ידוע, והשתזף. לדבריו העד לאחר שבקש ממנו בחור צנום להזיז את הרכב כי עליו ליצאת, הוא ירד בקפיצה, נעמד מולו "**כמו תרגול**", שאל אותו "**מי אתה?**" "**מה אתה?**" והתחצף. העד הוסיף ומספר שאמר לאוות שאמ לא יזיז את הרכב, צילם המתלוון את הרכב ויתקשר למטרה וכך עשה, העד הוסיף ואמר כי לאחר שצילם עוד בטרם התקשר למטרה, הופיע הנאשם, ומגע ממו להמשיך ולצלם "**התקרב אליו, זהה אל זהה, יד מנפנפת אל הפנים**". לדבריו העד ביקש הנאשם לקחת את מכשיר הטלפון הנheid של המתלוון ולשבור אותו עוד טען כי הנאשם אמר שייפגע בו ואף קילל את אמו של המתלוון אשר לדבריו חש מאיים, כשהנהגם נגע בו ושולח את ידו אל מכשיר הטלפון. המתלוון חש בדבריו "**אני עומדים שם ועוד רגע חוטף מכם. נוגעים בי כבר, רוצים לחת את המכשיר. גם הוא וגם זה שהוא אותו**". המתלוון הוסיף ותיאר שהנהגם נגע בגופו בחזהו, אף כי הנאשם נמוך ממו, תוך שהוא מנפנף בידו מול פניו של המתלוון. כששאל את הנאשם מדוע אינו מזיז את רכבו השיב לו לדבריו הנאשם שרכבו מוקולקל. לדבריו המתלוון התקשר למועד 100 של המטרה משום שחש מאיים. לדבריו כששמעו הנאשם שהמתלוון מתקשר למטרה, הנייע את רכבו ועקב את המקום. המתלוון הוסיף ואמר שאיש המטרה שהגיע למקום אמר לו להגיש תלונה במשטרה.

3. לתק בית המשפט הוגש דוח פעולה. בפסקה המתארת את פרטי המקירה, כפי שנרשמו על ידי המוקדן או המוקדנית נכתב "**מכון הדורות מודיע מדויק על משאית שחוסמת רכבים במכון דרום וכי יש עצוקות ברקע שניהם נמצאים במקום**". בהמשך נכתב על ידי איש המטרה שהגיע למקום "**הגעתי למקום האירוע כמו כן ביצעת סריקות לצורך איתור המשאית אך ללא תוצאות. המتنתי במקום מספר דקות ניגש אליו אדם העונה לשם גראנדשטיין אליהו אשר מסר כי משאית הייתה במקום וחסמה מספר רכבים... לציין כי הסביר לו באם ירצה יוכל להגיש לתחנת המטרה ויגיש תלונה בגין המשאית אשר חסמה במקום עזבתי את המקום כאשר הכל כשרה**".

סיכום הצדדים בתמצית

4. ב"כ המשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בהتبוס על עדותו היחידה של המתלוון. בכל הנוגע לדוח הפעולה של השוטר (ת/2), לטעמה של ב"כ המשימה הפנה השוטר את המתלוון למסור הוודעה במטראה **"ולא בצד"**. ב"כ המשימה התייחסה לאמור בדוח הפעולה שם נכתב, בין היתר, כי בעת שדיוח המתלוון על משאית החוסמת רכבים במכון הדורות נכתב גם "**יש עצוקות ברקע, שניהם נמצאים במקום**" וכן שהשוטר אמר למתלוון כי יוכל למסור עדות "**בגין המשאית, אשר חסמה במקום**". לגישתה של ב"כ המשימה מופיע הדוח הקצר את דוחות הפעולה אותם כתובים שוטרים, המתפלים בעשרות מקרים ביום, המגיעים לזרת אירוע. ולטענה אין בהיותו של הדוח לאקוני כדי להשמיט את הקרקע תחת עדותו של המתלוון. המשימה סבורה כי הלך הרוח הבא לידי ביטוי בדוח על פרטי המקירה למועד, וכן העובדה שהסieur הפנה את המתלוון לתחנת

המשטרה ולמסור תלונה מתישבים עם עדותו של המתלוון. ב"כ המאשימה סבורה שיש להעדיף את עדותו של המתלוון שהuid **"בצורה ישירה, רהוטה ומהימנה"**, ומספר שחש מאויים מהטיואציה. ב"כ המאשימה סבורה שניתן להבחן, בתמונה שהוגשה, בנאים עומד קרוב מאוד למתלוון, מרים את ידו ומונופף אותה בתנועה מיימת. העובדה שהנאשם לא נמצא במקום בעת שהגיע הסיר מלמדת, לטעמה של ב"כ המאשימה, על אף שהנאשם ברוח מהמקום, עובדה המחזקת את עדותו של המתלוון. לטעמה של המאשימה היה על הנאשם למסור בחקירותו במשטרת את פרטיו של העד רואבן סלומון, אשר זומן על ידו כעד מטעמו. עוד טוענת ב"כ המאשימה כי העובדה שהتلונה נסקרה למקד בשעה 10:16 והעובדת שבעת השוטר שהגיע למקום בשעה 10:32 לא הייתה הנאשם במקום בהתחשב בדבריו של הנאשם לפיהם היה עליו להחותם טפסים לאחר שס"ט לעבור את המבחן ולמצוא את האימובייליזר, שאבד לו, מעלה יותר מטהיה בדבר סבירותה של גרסתו של הנאשם. על היותו של הנאשם "**חם מזג**" ניתן ללמידה, לגישה של המאשימה, מדבריו של הנאשם למתלוון במהלך העימות **"אם הייתה נצמד כמו זין, לא הייתה נצמד כמו זין"**, וכן מהחלטתו שלא להפסיק ולהשיב לשאלותיה בחקירה הנגדית. ב"כ המאשימה הביעה תמייה באשר להצלחתו של הנאשם לאייר את עד ההגנה הראשון, שאיןנו נראה לטענותה בתמונות. העד לא זכר מה לבש הנאשם ובאיזה יום היה האירוע וכן זכר שהיה אדם על המשאית, וזאת בנגדו לדברי הנאשם. עוד סבורה ב"כ הנאשם שעדי ההגנה אינם תומכים בגרסת הנאשם לפיה קיללו אחרים את המתלוון.

5. ב"כ הנאשם ביקשה לזכות את הנאשם בטענה שהוא על המשטרה לבצע פעולות חקירה נוספת ולא להטיל את מלאכת איתור העדים על ההגנה. ב"כ הנאשם ביקשה שלא לקבל את עדותו של המתלוון וטענה שנמנעה מהציג את כל התמונות אותן צילם במהלך האירוע על מנת שלא יצילחו לאתר את העדים שהיו במקום. עוד ביקשה לקבוע שמהתמונות ניתן להבין שהמתלוון הוא שהתקרב אל הנאשם ולא להיפר.

דין והכרעה

6. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים ותקיפה.
7. מעובדות כתב האישום קשה להבין אילו מעובדות מבוססות עבירה של תקיפה, אם בכלל.
8. לאחר ששמעתי את העדים ועינתי בחומר הראיות הגעת למסקנה כי יש לזכות את הנאשם, שכן אין די בעדותו היחידה, הכבשה, של המתלוון, בכל הנוגע לטענותו לפיה איים עליו הנאשם וניסה ללקחת ממנו את מכשיר הטלפון שלו.
9. מדובר הפעולה, שהוגש לתיק עולה כי ההודעה שהתקבלה במקד התייחסה רק לטענה לפיה חסם רכבו של הנאשם את רכבו של המתלוון. **"מודיע מודיע על משאית שחוסמת רכבים במכון דרום"** עוד רשם בדו"ח המוקד כי נשמעו צעקות ברקע וכי **"שניהם נמצאים במקום"**. בחלוקת השני של הדו"ח המתיחס לפרטי הטיפול באירוע, נכתב על ידי איש המשטרה שהגיע למקום שהמתלוון מסר לו כי **"משאית הייתה במקום וחסמה מספר רכבים"** וכן כי הסביר למתלוון שם ירצה יכול להגיע לתחנת המשטרה להגיש תלונה בגין

המשאית שחשמה במקומם. הא ותו לא.

10. שעה שהחלה המשאית הגיע את דוח הפעולה ת/2, בהסכמה, משמע שמוסכם עליה שהמתalonן לא מסר לשוטר כל נתון אחר, שאינו נזכר בדו"ח. שחריו לו סבירה המשאית אחרת, חזקה שהייתה מבקשת לגבות הودעה מרושם הדו"ח, על מנת לברר האם הדברים נאמרו ולא נכתבו או שמא כלל לא נאמרו.

11. הייתה ומדו"ח הפעולה ניתן להסיק כי המתalonן לא אמר לשוטר שהגיע למקום שהנאשם איים עליו ותקף אותו וכי לא אמר את הדברים בשיחתו למועד, מצופה היה מי שכטב את כתב האישום, שינסה לבדוק את מקור השוני בין גרסאותיו של המתalonן. מצופה היה ממנסח כתב האישום לבקש את הקלטה ההודעה למועד, על מנת לברר האם מהצעקות ברקע ניתן היה להסיק שהנאשם נשמע מאיים על המתalonן, יתרן והיה בהקלטה כדי לחזק את עדותו הייחודית של המתalonן או את גרסתו של הנאשם.

חוותה של המשטרה כלפי הציבור בכלל וככלפי ציבור המתalonנים והנאשמים בפרט

12. סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תש"א 1971 (להלן: "פקודת המשטרה") מגדר את תפקיד המשטרה וקובע כי **"משטרת ישראל תעסוק במניעת עבירות ובגילוי בתפיסת עברייןם ובתביעתם לדין, בשמרתם הבטוחה של אסירים, ובקיים הסדר הציבורי ובטחון הנפש והרכוש."**

13. נקבע לא אחת בפסקה כי על גורמי המשטרה והפרקליות להפעיל את סמכויותיהם בסבירות, במינימנות ובתבונה. (ראו בין היתר ע"א 2979/15 **חמר בן עמר סעד נ' מדינת ישראל**, [פורסם ב公报], 5.7.17). סמכויות הרשות מכוח החוק מהוות מקור ממנו ניתן ללמוד על היקף חוותה של הרשות כלפי הפרט בגין מעשה ספציפי (ראו ע"א 3580/06 **עוזנן חייל יוסף זיל נ' מדינת ישראל**).

14. מחובתה של המשטרה לשמירה על שלום הציבור ומחובתה לגלות עבירות ולתפות עבריניים נגזרת חוותה כלפי הציבור הרחב בכלל וככלפי מתalonנים ונאים בפרט. שעה שהמשטרה נמנעת מלבצע את החקירה באופן ראיין, עלול אמוןו של הציבור במשטרה להיפגע, ועלול להיגרם מצב בו לא ניתן יהא להגיע להכרעה, בהעדר ראיות מספיקות.

15. בכל הנוגע לחובתה של המשטרה כלפי מתalonן - נאמר כי **"המשטרה חייבת לטפל בתלונות שאדם מגיש על מעשי עבירה שנעשו בו בעבר, שנעשים בו בהווה, או שהוא חשש שייעשו בו בעתיד. עצם הגשת התלונה "מתקרים" המתalonנים אל המשטרה והופכים את חוותה הכללית לחובה קונקרטית כלפיهم.** אמן, למשטרה נתון שיקול-דעת רחב בדבר אופן הטיפול; בידי המשטרה המומחיות הנדרשת להחליט על קו הפעולה המתאים, אלא שאין הדין מותר למשטרה שיקול-דעת בדבר עצם הטיפול בתלונה. המשטרה אינה רשאית להתעלם כמעט מהתלונה, כאמור, חוותה שלא לחקור צריכה להתקבל מתוך שיקול-דעת ולהיות מנומקת". (ראו פסקה 13 לפסק דיןה של כב' השופטת דורנר בע"א 1678/01 מדינת

ישראל נ' ויס, פ"ד נח(5) 167 (להלן: "ויס").

16. בעניינו, פנה המתלון למשטרה. המסקנה העולה מהגשת כתב האישום היא שהמאמינה סבורה שיש ממש בתלוונתו. לאחר שהפקיד המתלון את עניינו בידיה של המשטרה היה על המשטרה במסגרת הפעלת שיקול דעתה בדבר אופן הטיפול בתלוונה, לבדוק את דיויתן של הראיות ולנסות למצוא ראיות על מנת לרדת לחקר האמת. אין די בכך שהמשטרה "מאmina למתלוון".

17. ובאשר לחובתה של המשטרה כלפי נאשמים - נקבע כי **"על גורמי התביעה להגיש כתב אישום, כל אימת שברשותם ראיות מספיקות לאישומו של אותו חשוד. נקבע, בהקשר זה, כי דיאת הראיות, לצורך הגשת כתב אישום, נבחנת בהתאם למבחן "האפשרות הסבירה להרשותה", על-פיו יש לעמוד על סיכון ההצלחה להביא להרשותו של החשוד.** בהתאם למבחן זה, בנסיבות בהן קיימס סיכוי סביר להרשותו של החשוד, יש להגיש נגדו כתב אישום. ואולם, כאשר סיכון הרשותה אינם נראים מבטחים במיוחד, ראשים גורמי התביעה להחליט על גניזת תיק החקירה, ולהימנע מהגשת כתב אישום. הרצינול העומד בסיסו של כלל זה, נועז ברצון להקטין, ככל הניתן, את "אישומי השווא", הנובעים מהגשת כתב אישום ללא משתיית ראייתית מספקת, וזאת לנוכח הפגיעה האינגרנטית בזכויות היסוד של האדם, עצם הגשת כתב האישום נגדו (בג"ץ 2534/97 יב נ' פרקליטות המדינה, פ"ד נא(3) 1-10-11 (1997); ראו פיסקה 15 בג"ץ 4372/11 פלוני נ' מדינת ישראל).

18. **הפעלת סמכויותיו של התובע כפופה לשיקולים מסוימים. מצד אחד,** הוא משמש חוליה מרכזית במערכת אכיפת החוק, בליווי החקירה הפלילית ובניהול ההליך הפלילי מטעם המדינה. מצד שני, מתוך נצינה של המדינה, עליו להකפיד הקפדה יתרה על זכויותו של הפרט הננתן להליך הפלילי, ולהגן מפני פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו. ביצוע תפקידי אכיפת החוק על-ידי התביעה כפוף, אפוא, לחובת הקפדה מוגברת על זכויות הנאשם או הנאשם, ובתווך כן, לנקיות זירות מיוחדת מפני פעולות להפלת אדם שלא היה מעורב בפליליים. במסגרת זו, חלה על רשותה התביעה חובה לבחון בקפדנות ראיות אשר נאספו במהלך חקירה כדי לקבוע אם יש מקום לשילוט חירוטו של האדם במעשה; אם יש מקום להגשת אישום נגדו; ואם ראוי לנוהל הлик פלילי בבית משפט נגדו (ע"פ 6621 נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 870, 882 (2002)). על רקע הפגיעה החמורה הצפiosa לאדם מנהול הлик פלילי נגדו, על התביעה להשתכנע כי חומר הראיות שנאסף מצדיק ניהול משפט נגדו (קרמניצר, בעמ' 180). (ראו פסקה 93 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"א 3580/06 עזבון המנוח חגי יוסף ז"ל נ' מדינת ישראל (להלן: "חגי").

19. כשם שחויבה על המשטרה לפעול בצורה סבירה בחקירה תלונות מבוססות, כן עליה להגן גם על האינטרסים הנגדי של הנילונים ולנקוט אמצעים סבירים כדי לברר אם יש ממש בתלוונות. "...**עצמם ניהול חקירה על-פי מידע לא נכון מהויה ראייה לכואורית כי המשטרה התרשה בהערכת המידע שעליו פתחה בחקירה שבטעיה נפגע הנחקר**" (בג"ץ 64/91 חילף נ' משטרת ישראל [9], בעמ' 658). נדרשת אפוא בדינה עניינית של כל תלונה על-מנת להחליט על קו הפעולה המתאים ביותר לטיפול בה" (ראו ענייניס).

20."נאמר לא אחת כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשות, עומדת החובה לפעול לחקור האמת והחובה להביא לדין את האשם האmittel בביצועה של העבירה. חובה רשותות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווע גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, (ההדגשה אינה במקור ת.ק.) בהיותו אמצעי להשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי לישנא: "מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות להשיפת האמת, בין אם זו עשויה להוביל לזכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורגמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466, 472, השופט - כתארו אז - ברק). (פסקה 2 (2) לפסק דין של כב' השופט רובינשטיין בע"פ 5386/05 ביל אלחוורט נ' מדינת ישראל [30.3.06].)

21.DMA שהיווצרות התהפקו אצל המאשימה ותחת הבין שחוותה של המשטרה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, סבורה היא כי על הנאשם רובץ נטל הבאת הראיות להוכיח את חפותו. אכן לעיתים רובץ על הנאשם נטל טקטי להביא ראיות לסתור את ראיות המאשימה, נטל שאף אלמלא זימן עדיה הגנה מטעמו, לא הייתה מוצאת מקום להעבירו אל הנאשם, במצב דברים בו עדותו היחידה של המתלוון לא התיעשה עם דוח הפעולה שהוגש.

22. אכן "כענין מעשי וכענין של מדיניות משפטית, אין המשטרה יכולה להציג את מלאה המשאים העומדים לרשותה לכל מקרה ומקרה, ועליה להחליט, על פי שיקול דעתה, על חלוקת משאבי המוגבלים" (ראו לעניין זה את דבריו של כב' השופט ג'ובראן בرع"א 5277/08 אליקשווילי נ' מ"י [פורסם בnbsp;] מיום 28/7/09, עמ' 9). ואולם שעלה שמדובר בפעולות חקירה בסיסיות, ניתן לצפות כי אלה יבוצעו, על מנת שתיק החקירה יהיהשלם ככל הניתן. המשטרה אינה חייבת לבצע חקירה מקסימלית, אך עליה לבצע פעולות חקירה מספיקות וסבירות הנדרשות בהתאם לנسبות המקרה.

23. מצופה מהמאשימה שם היא סבורה **שאי** תיק החקירה מצדיק הקצאת משאים לחקירה נאותה, במצב דברים בו קיים שינוי מהותי בין גרסתו של המתלוון למועד ולשוטר שהגיע למקום, (שתי גרסאות נפרדות) לבין דבריו בהודעתו, כפי שכנראה מצויו ביטוי בניסוח כתוב האישום ובעדותו בבית המשפט (הודעתו של המתלוון לא הוגשה לתיק ביהם"ש), תמנע המאשימה מהגשת כתוב האישום. מוסכם עלי שאי מוטלת על התביעה חובה להביא בפני ביהם"ש ראיות "מושלמות" וכי די בראיות מספיקות, עם זאת שעה שמתגלה שינוי מהותי בין הודעתו של המתלוון למועד ודבריו לשוטר שהגיע למקום, לבין דבריו בהודעה שנגבתה ממנו, על היחידה החוקרת ועל המאשימה לברר האם יש ממש בשינוי בין הגרסאות ולא להגיש כתוב אישום המבוסס על עדות ייחודית שהיא עדות כבושא.

24. במהלך חקירתו הנגדית של המתלוון עלתה בלבו תהוצה של אי נוחות, נוכח הפער בין גרסתו לפני, אותה מסר המתלוון באופן רהוט וקורנתני, לבין דבריו כפי שהובאו בדו"ח הפעולה, שהוגש, כאמור, בהסכמה. בעדותו, סיפר המתלוון כי על גג המשאית היה אדם, שירד ממנו. עדות שנתייה לחתה בה אמון. המתלוון אמר שלו האZN ביהם"ש להקלטה הודעתו למועד היה שומע כי בנגדו לאמור בדו"ח הפעולה כן התייחס לדבריו לאויומים.

25. העדים שהודיעו מטעם ההגנה סיפרו כי אכן היה אדם על המשאית ויתרה לכך כי מפתחות המשאית נמצאו, סופו של דבר, על גג הרכב. מדבריהם של שני עדי ההגנה עליה כי שניהם חשו עיונות כלפי המתלוון, שהקים מהונמה

על לא דבר וכי כעס, לטענתם, שלא בצדק, על הנאשם, שחייב את המפתחות. בעניין זה יש בעדותם כדי לחזק את עדותו של המתلون, לפיה חש פחד. "**אני עומד שם ועוד רגע חוטף מכות**" עמ' 8 ש' 14 לפרטוקול.

26. מעודתו של עד ההגנה מר איגר, בעמ' 24 ש' 2, עולה כי המתلون הצבע לכיוונו ולכיוון של אחרים ו"**אמר לנו שאנו עדים**". לדבריו עדים לכך שהנאשם חסם עם המשאית את הדרר) כך גם מעודתו של העד מר סולומון בעמ' 28 ש' 17. העד סולומון הוסיף ואמר כי התפתח ביןו לבין המתلون ויכוח, משומ שאמր למתلون להיכנס לרכבו. התרשםתי שהעדים התרעמו על גישתו של המתلون שצילם את הנוכחים ואמר "**אני אראה לכם**" (עמ' 27 ש' 19) רק משומ שהנאשם הפריע לו לעזוב את המקום.

27. איני מקבלת את טעنته של ב"כ הנאשם לפיה התמונות מלמדות על כך שהנאשם **לא** התקרב יתר על המידה אל המתلون משומ שאינו סבורה שגם לו התקרב הנאשם אל המתلون באויה עת לצלמו. הדעת נותנת שכאשר אדם חשוף לאיום מיידי בפגיעה בגופו הוא עוסק בהtagוניות ולא בצלום.

28. הנאשם בעדותו, לא רק שלא אישר את העובדה שהוא אדם על גג הרכב, אלא אמר "**לא היה בן אדם על גג של הרכב, זה גובה, ציריך סולם כדי לעלות לשם. זה גובה של 3.5 מטר**". מדבריהם של שני עדי ההגנה עולה שכן עלה אדם בעזרת סולם על גג הרכב, כפי הנראה כדי לתקן נורות, כך שלא מן הנמנע שהיוו אדם לא הגיע עם הנאשם אלא היה עובד של مكان הרישוי. הנאשם לא סיפר בשום שלב שהמפתחות נמצאו על גג הרכב. אם אמנים נוכנים דבריהם של עדי ההגנה, הרי שהאמת אינה נר לרגלו של הנאשם.

סוף דבר

29. "...אין מניעה כי בית המשפט יcriיע משפט פלילי על יסוד העדפת עדות אחת על פני אחרת וזהו מנהג של יום ביום. ואולם, בית המשפט אינו בוחן כלויות הלב והשתתת הרשעה על יסוד מצאי מהימנות, מעוררת את החשש שמא יורשוו בדיון חפים מפשע. משכך, לטעמי מוטלת החובה על רשות החקירה להעמיד את כל המשיבים הדרושים על מנת לאתר ראיות פיסיות ואחרות שהן ראיות אובייקטיביות שייהי בהן כדי לספק עוגן חיצוני לעדות (ר' ע"פ 3090/11 ענתבאווי נ' מדינת ישראל (2012), בפסקה 17 לפסק דין של כב' השופט דנציגר).

30. בעניין אחר ע"פ 10049/08 **אבו עצא נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנובו], 23.8.2012) אמר כב' השופט דנציגר כי "המשטרה צריכה להתמקד בחקירה האמת... חקר האמת ממשמעו, בין היתר, השגת ראיות אובייקטיביות ופוזיטיביות, איתור עדי ראייה וגילוי ממצאים פיסיים לשם ביצוע בדיקות פורנזיות ואחרות... עדיפה לטעמי שיטת חקירה במסגרת רותמת המשטרה את מיטב משאבייה לשם איתור ראיות של ממש אף מחוץ לחדר החקירה" (שם, פסקאות 92-93).

31. לאחר ש核实תי את מכלול הראיות שהובאו בפניי ואת טענות הצדדים, ובבואו להזhor את עצמו, האם ניתן להסתפק בעדותו היחידה של המתلون, לנוכח האמור בדו"ח הפעולה ת/2 כבסיס להרשעה (ראו לעניין זה בספרו של המלומד יעקב קדמי, על הraiות, חלק ראשון בעמ' 471 (תש"ע 2009)), הגעתו למסקנה כי אין די בעדותו של המתلون, אל מול גרסת הנאשם וגרסתם של עדי ההגנה מטעמו, כדי להביא להרשעת הנאשם,

כאשר המשטרה נמנעה מלהזכיר ולחזק את גרסת המטלון בעדות של עדים אובייקטיביים נוספים, את זהותם ניתן היה לברר בנקל, (בעזרת התמונות, אותן צילם המטלון), בפרט נוכחות דבריהם של עדי ההגנה, לפחות רשם מנהל המכוון שמות של מי שנכח במקום בעת האירוע, **לו רק הגיע החוקר** למכוון הרישוי במטרה לא带回 עדים למצחה ולא יהיה מסתפק בישיבה בכיסא, בוחנת המשטרה, בגביית הודעות ועריכת עימות.

.32.לאור כל האמור, החלטתי לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ח, 08 פברואר 2018, במעמד הצדדים